

Editorial

Josep Maria De Dios Marcer

Director de l'Institut d'Estudis Europeus (UAB)

JosepMaria.DeDios@uab.cat

ORCID: 0000-0001-6972-8356

Fa unes setmanes vam viure dos moments importants en el procés democràtic de la UE. Per una banda, la ciutadania europea va tenir l'oportunitat de pronunciar-se respecte a la composició del Parlament Europeu, mitjançant les eleccions que van tenir lloc entre el 6 i el 9 de juny. I, per l'altra, mitjançant el discurs, debat i reelecció de la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, el 18 de juliol; així com de la reelecció de la presidenta del Parlament Europeu, Roberta Metsola, el 16 de juliol.

Vist així, com a activitat de la UE, hom podria pensar que són dos moments importants en el funcionament institucional i que la seva transcendència es circumscriu a l'àmbit supranacional. Aquesta seria, sense cap mena de dubte, una lectura errònia. En primer lloc, perquè és del tot coneguda la indiscutible rellevància de l'activitat legislativa europea en els ordenaments jurídics nacionals i, per tant, en la vida de la ciutadania. Però, també, perquè hi ha hagut un altre esdeveniment important que s'ha produït arran d'aquestes eleccions europees: la victòria de *Rassemblement National* i la immediata dissolució de l'Assemblea Nacional Francesa i convocatòria d'eleccions a França, per part del president de la República, Emmanuel Macron.

No és ni el lloc ni el moment per analitzar aquesta situació, però sí que cal deixar constància de què el que passa a nivell polític europeu no és independent del que passa a nivell dels Estats membres, ni a l'inrevés. Aquest és un discurs reiterat, però mai prou instaurat a la consciència ni de la ciutadania, ni sovint de la classe política (que, per cert, i que no se'ns obliidi, també és ciutadania, si bé amb unes funcions específiques).

Per tant, es produeix una influència recíproca, que, de fet, té transcendència més enllà de la pròpia UE i dels seus Estats, ja que moltes de les seves polítiques afecten les relacions amb tercers Estats o amb d'altres organitzacions internacionals.

Per tant, la UE no interessa només a la seva ciutadania, als seus Estats membres o a les institucions que la componen, sinó que la seva activitat i els efectes que se'n deriven la converteixen en un actor internacional de primer nivell. Ara cal que s'ho creguin ella mateixa i els que en són membres, perquè la resta creiem que ja ho tenen força en compte.

Segurament, és la raó per la qual cada vegada més investigadors de tercers països s'interessen pels temes relacionats amb la UE. Un exemple és aquest número de *QIEE*, en el que incorporem articles de dues persones de reconeguda trajectòria investigadora, originàries de països no membres de la UE: la Dra. Elena Novikova i el Dr. Ezio Costa, procedents, respectivament, de la *Moscow State University* i de la *Universidad Nacional de Chile*.

Seguint amb la dinàmica de la nostra publicació, presentem un número que aborda temes essencials de la UE, que afecten diferents àmbits. En aquest, ens apropem a cinc grans qüestions, que les podríem encabir en tres grans àrees: sostenibilitat, democràcia europea i política social.

En la primera, s'estudien dues temàtiques que van més enllà del que és la UE en si mateixa i que tenen un abast global. D'una banda, la preocupant degradació del "permafrost" (la capa de sòl congelada permanentment) i l'enfocament jurídic per combatre aquesta situació, especialment als països àrtics. I, d'altra banda, tenim la contribució del Dr. Ezio Costa i de la Dra. Clara Esteve-Jordà, també amb una anàlisi jurídica, però, en aquest cas, centrada en la protecció jurídica de la biodiversitat, des d'una perspectiva comparada entre la UE i els EUA.

La segona àrea de treball ve centrada en aspectes de la democràcia europea, amb una visió més sociopolítica. Es tracta de la recerca del doctorand Diogo Ferreira, de la *Universidade da Beira Interior*, en la que presenta un estudi sobre les llistes transnacionals i els europartits en les eleccions al Parlament Europeu; analitzant com la democratització institucional de la UE pot arribar a ser més ràpida que la creació de les eines i instruments polítics dependents dels propis partits (europartits i llistes transnacionals).

Finalment, la tercera àrea en què focalitzem aquest número és de caràcter social. D'una banda, hi ha l'estudi del Dr. Carlos Padrós sobre l'envelliment de la població i, més concretament, sobre l'evolució de les accions que s'han fet des de les institucions per fer front i, fins i tot, per protegir aquest segment de la població, cada vegada més nombrós. És significatiu l'allunyament entre l'avenç tecnològic i la desconexió d'una gran part de la població, determinada per la dificultat de seguir aquestes innovacions i la seva implementació en activitats molt quotidianes. I, d'altra, hi ha l'article del Dr. Antoni Abat sobre el nou Pacte sobre Migració i Asil. Es tracta d'una anàlisi crítica del Pacte, que el contextualitza, tenint en compte el seu objectiu i les situacions que contempla.

Per acabar, agrair a tothom que ha fet possible aquest número amb les seves contribucions i revisions, la seva edició i, per descomptat, la confiança en la nostra publicació. Seguim treballant per incorporar i donar la benvinguda a investigadores i investigadors de tots els àmbits acadèmics i científics, qualsevol que sigui el seu origen, i per animar a joves talents a què participin en el creixement de *QIEE*.